

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 29.1.2009

Úřad pro ochranu osobních údajů

dne 4.2.2009

ROZHODNUTÍ

Předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů, jako odvolací orgán příslušný podle § 2, § 29 a § 32 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 101/2000 Sb.“) a § 10 a § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodl podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu takto:

Rozklad účastníka řízení, České republiky – Finančního úřadu v Opavě, se sídlem Masarykova třída 2, 746 01 Opava, IČ: 006939, proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů zn. INSP1-4760/08-8, ze dne 13. října 2008, kterým byla účastníku řízení za neumožnění nahlédnutí do daňového spisu společnosti OSTROJ a.s., konkrétně písemností týkajících se trestního řízení vedeného proti [redacted] které mají být založeny v tomto spise, na základě žádosti inspektorky Úřadu pro ochranu osobních údajů RNDr. Kamily Bendové, CSc., zn. INSP1-7017/07-18/BYT ze dne 2. července 2008, v souvislosti s prováděním kontroly pod čj. INSP1-7017/07 ve věci zpracování osobních údajů Finančním úřadem v Opavě, čímž mělo dojít k porušení povinnosti podle § 39 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnosti poskytnout při výkonu kontroly Úřadu pro ochranu osobních údajů potřebnou součinnost, uložena pokuta ve výši 10.000 Kč a dále byly uloženy náklady řízení ve výši 1.000 Kč, se **zamítá**.

Odůvodnění

Dne 22. srpna 2007 zahájila inspektorka Úřadu pro ochranu osobních údajů RNDr. Kamila Bendová, CSc. (dále jen „inspektorka“) kontrolu Finančního úřadu v Opavě (dále jen „Finanční úřad“). V průběhu kontroly požádala inspektorka, dopisem ze dne 2. července 2008 zn. INSP1-7017/07-18/BYT, Finanční úřad o nahlédnutí do daňového spisu společnosti OSTROJ a.s., respektive písemností týkajících se trestního řízení vedeného proti [redacted] které mají být založeny v tomto spise. Alternativně mohla být inspektorce, dle uvedené žádosti, poskytnuta kopie předmětného spisu. Finanční úřad na tuto žádost reagoval dopisem ze dne 22. července 2008 čj. 146286/08/384040/3613 s tím, že v souladu s metodickým řízením finančních úřadů není oprávněn žádosti vyhovět.

Dne 20. srpna 2008 byla České republice – Finančnímu úřadu v Opavě (dále jen „účastník řízení“) příkazem zn. INSP1-4760/08-1/BYT za porušení povinnosti podle § 39 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., tedy neposkytnutí potřebné součinnosti při výkonu kontroly Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) Finančním úřadem, uložena pořádková pokuta ve výši 10.000 Kč. Proti tomuto příkazu podal účastník řízení odpor čj. 165506/08/384040/3613 ze dne 29. srpna 2008, kterým byl uvedený příkaz zrušen, a správní řízení v prvním stupni pokračovalo. Účastník řízení se k předmětu řízení vyjádřil dne 22. září 2008. Správní orgán prvního stupně vydal dne 13. října 2008 rozhodnutí zn. INSP1-4760/08-8, v němž uložil účastníku řízení pořádkovou pokutu ve výši 10.000 Kč, a to za porušení povinnosti součinnosti podle § 39 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. při výkonu kontroly Úřadu Finančním úřadem.

Ve svém rozhodnutí správní orgán prvního stupně uvádí, že Finanční úřad byl povinen žádosti inspektorky vyhovět, neboť tato žádost byla výrazem oprávnění inspektorky zakotveného v § 37 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb. a povinnosti Finančního úřadu podle § 39 odst. 1 citovaného zákona. Posouzení působnosti zákona č. 101/2000 Sb. a pravomocí Úřadu ve vztahu ke kontrolované činnosti Finančního úřadu je dle správního orgánu prvního stupně v souvislosti s žádostí o součinnost nerozhodné, podstatné je pouze to, zda subjekt, po němž je součinnost vyžadována disponuje požadovanými dokumenty a zda tyto souvisí s předmětem kontroly. Dle správního orgánu prvního stupně byly obě uvedené podmínky splněny a Finanční úřad tak byl povinen žádosti o součinnost vyhovět. Správní orgán prvního stupně dále odmítl argumenty účastníka řízení ohledně zásahu do jeho práva na spravedlivý proces v souvislosti s absencí veškerých právních argumentů Úřadu ve fázi řízení před uložením pokuty, dále ohledně posouzení aplikace výjimky z působnosti některých povinností podle zákona č. 101/2000 Sb. samotným Finančním úřadem, resp. účastníkem řízení, a také ohledně vázanosti finančních úřadů povinnostmi dle zákona č. 101/2000 Sb. Správní orgán prvního stupně dále odmítl tvrzení účastníka řízení, že požadavek inspektorky vybočoval z vymezeného předmětu kontroly, a že současně představoval překročení pravomocí Úřadu, neboť [REDACTED] není poplatníkem Finančního úřadu a požadované písemnosti (tj. osobní údaje v nich uvedené) nebyly zpracovávány ve smyslu zákona č. 101/2000 Sb., a že splněním požadavku inspektorky by došlo k obcházení § 3 odst. 6 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb. Ohledně námitek účastníka řízení k vymezení kontrolovaného subjektu (Finanční úřad) a subjektu odpovědného za porušení povinnosti součinnosti (Česká republika – Finanční úřad) správní orgán prvního stupně uvedl, že Finanční úřad byl označen za kontrolovaného, neboť je správcem osobních údajů, jejichž zpracování se kontrola týká. Právním subjektem, kterému lze uložit pořádkovou pokutu je však, s ohledem na absenci právní subjektivity na straně Finančního úřadu, Česká republika, která je v takové situaci subjektem deliktu.

S ohledem na uvedené považoval správní orgán prvního stupně za prokázané, že Finanční úřad neposkytl potřebnou součinnost při výkonu kontroly Úřadu a spáchal tak správní delikt podle § 39 zákona č. 101/2000 Sb., za nějž odpovídá účastník řízení. Při stanovení výše sankce přihlédl správní orgán prvního stupně k tomu, že požadovaná součinnost byla pro danou kontrolu zásadní povahy, a současně k tomu, že účastník řízení jednal na základě odlišného právního názoru. Správní orgán prvního stupně proto uložil pokutu ve výši blížíci se polovině zákonné sazby.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal účastník řízení (prostřednictvím Finančního úřadu) rozklad ze dne 29. října 2008, v němž uvedl, že uloženou pokutu považuje za nezákonnou, a to jednak z důvodu nesouladu obsahu požadované součinnosti s předmětem kontroly Úřadu a dále pro rozpor předmětu kontroly se zákonným rozsahem pravomocí Úřadu.

K prvnímu důvodu, nesouladu požadované součinnosti s předmětem kontroly prováděné inspektorkou, účastník řízení uvedl, že inspektor Úřadu je v souladu s § 37 a 38 zákona č. 101/2000 Sb. povinen při zahájení kontroly vymezit a oznámit kontrolovanému předmět kontroly a je oprávněn požadovat doklady a další písemnosti pouze, pokud souvisí s takto stanoveným předmětem kontroly. Předmětem kontroly bylo dle účastníka řízení dodržování povinností stanovených zákonem č. 101/2000 Sb. Finančním úřadem, zejména povinností podle § 5 odst. 1 a § 13 tohoto zákona, a rozsahem kontroly zpracování osobních údajů poplatníků. Účastník řízení konstatuje, že ustanovení § 9 a 14 zákona č. 101/2000 Sb. nejsou na činnost finančních úřadů aplikovatelná, neboť upravují vztahy nespádající do jejich působnosti, a dále že aplikace § 5 odst. 2 a 3 a § 10 zákona č. 101/2000 Sb. na činnost finančních úřadů je vyloučena s ohledem na speciální úpravu obsaženou v zákoně č. 337/1992, o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů. Účastník řízení dále tvrdí, že podle § 1 zákona č. 101/2000 Sb. se ochrana poskytovaná tímto zákonem týká pouze fyzických osob, požadavek na součinnost se však týká poplatníka – právnické osoby (společnosti OSTROJ a.s.). Dotčená fyzická osoba – [REDAKCE] – není poplatníkem Finančního úřadu. Účastník řízení je toho názoru, že informace týkající se [REDAKCE] zařazené v daňovém spise vedeném Finančním úřadem proto nejsou osobními údaji poplatníka – fyzické osoby, které v tomto případě zpracovává jiný místně a věcně příslušný finanční úřad. V rámci řízení vedeného Finančním úřadem se v případě [REDAKCE] nejedná ani o zpracování osobních údajů třetí osoby zúčastněné na řízení, neboť tyto údaje není Finanční úřad povinen zpracovávat na základě zákona. Účastník řízení tedy považuje požadavek inspektorky za nesouvisející s předmětem kontroly, když součinnost byla požadována ve vztahu k informacím týkajícím se osoby, která není poplatníkem kontrolovaného Finančního úřadu, a mimo rámec povinností podle § 5 odst. 1 a § 13 zákona č. 101/2000 Sb. Povinnost součinnosti proto dle účastníka řízení nevznikla.

Své tvrzení o rozporu předmětu kontroly s rozsahem pravomocí Úřadu účastník řízení v podaném rozkladu opírá o názor, že finanční úřady zpracovávají údaje nezbytné pro plnění povinností podle zvláštních zákonů při zajišťování kontroly, dozoru, dohledu a regulace spojených s výkonem veřejné moci a dále při zajišťování rozpočtových a daňových opatření jakožto významného finančního zájmu České republiky. S ohledem na uvedené se na tuto činnost finančních úřadů aplikují § 3 odst. 6 písm. f) a g) zákona č. 101/2000 Sb., na jejichž základě nelze požadovat plnění povinností podle § 5 odst. 1 tohoto zákona. Zahájení kontroly plnění těchto povinností proto považuje účastník řízení za nezákonné. Účastník řízení v této souvislosti dále uvedl, že působnost zákona č. 101/2000 Sb. je vůči finančním úřadům omezena pouze na povinnost podle § 13 tohoto zákona, neboť ustanovení § 5 odst. 1, § 11 a 12 zákona č. 101/2000 Sb. se na jejich činnost neaplikují, ustanovení § 5, § 10 až 12 zákona č. 101/2000 Sb. jsou vyloučena speciální komplexní úpravou v zákoně č. 337/1992 Sb. a ustanovení § 6 až 9 a § 14 a násled.

zákona č. 101/2000 Sb., obdobně jako část ustanovení § 5 tohoto zákona, nejsou na činnost finančních úřadů aplikovatelná, a to z důvodu, že upravují oblast vztahů nespádající do jejich působnosti. Požadavek na poskytnutí součinnosti ze strany inspektorky přesahuje dle účastníka řízení rámec § 13 zákona č. 101/2000 Sb., tedy rámec předmětu kontroly vymezeného v souladu s tímto zákonem, a proto je dle jeho názoru nezákonný.

Účastník řízení se v podaném rozkladu dále vyjádřil v tom smyslu, že údaje, kterých se měla požadovaná součinnost týkat, nelze považovat za osobní údaje, na jejichž zpracování se vztahuje zákon č. 101/2000 Sb., a to z důvodu aplikace § 3 odst. 4 tohoto zákona. Dle názoru účastníka řízení jsou v rámci daňového řízení shromažďovány dokumenty (informace) pro potřeby prokázání určitých skutečností, tedy z důvodu souvislosti jejich obsahu s prokazovanou skutečností, nikoli souvislosti s určitou osobou. Účelem zajišťování listin a dokumentů je vedení důkazního řízení, nikoli zpracování osobních údajů. Osobní údaje shromážděné v souvislosti s touto činností tak mají dle účastníka řízení povahu nahodilých informací. Účastník řízení dále uvedl, že osobní údaje fyzických osob odlišných od daňového poplatníka, v jehož spise jsou založeny (tj. jsou obsahem listinných důkazních prostředků), nejsou uspořádávány podle určitých hledisek. Vyžadovaná součinnost se tak dle účastníka řízení týká údajů, které jsou nahodile shromážděny a nejsou dále zpracovávány.

Odvolací orgán přezkoumal na základě rozkladu účastníka řízení napadené rozhodnutí v celém rozsahu, včetně procesu, který předcházel jeho vydání, a dospěl k následujícím závěrům.

Předně považuje odvolací orgán za podstatné vyjádřit se k dopadu zákona č. 101/2000 Sb. na činnost Finančního úřadu, tedy k aplikaci § 3 odst. 4 a 6 a § 4 písm. a) tohoto zákona. Odvolací orgán konstatuje, že definice osobního údaje uvedená v § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. není podmíněna tím, že údaj je pořizován pouze v rámci řízení vedeného právě s osobou, ke které se vztahuje, anebo tím, že přímým úmyslem pořizování takového údaje je jeho zpracování. Za osobní údaj dle citovaného ustanovení je nutno považovat každou informaci týkající se fyzické osoby, která je na základě těchto údajů identifikovaná (určená) anebo za pomoci dalších dostupných údajů identifikovatelná (určitelná). Jsou-li ve spise společnosti OSTROJ a.s. uchovávány informace o trestním řízení vedeném proti [REDAKCE], mají dle odvolacího orgánu s vysokou mírou pravděpodobnosti charakter osobních údajů ve smyslu citované definice, neboť se vztahují ke konkrétní, určené fyzické osobě. Odvolací orgán však zdůrazňuje, že skutečnost, zda jsou v předmětném spise Finančním úřadem tyto osobní údaje uchovávány, případně z jakého důvodu, není z hlediska poskytnutí požadované součinnosti podstatná. Posouzení, zda v daném případě dochází ke zpracování osobních údajů, a zda takové zpracování naplňuje požadavky zákona č. 101/2000 Sb., přísluší toliko Úřadu, nikoli samotnému Finančnímu úřadu.

Odvolací orgán dále důrazně odmítá názor účastníka řízení, resp. Finančního úřadu, že se na běžnou činnost Finančního úřadu vztahuje výjimka dle § 3 odst. 6 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb. Vedení daňových řízení s jednotlivými subjekty nelze považovat za zajišťování významného hospodářského zájmu České republiky nebo Evropské unie, právě s odkazem na pojem „významný“. Výklad uvedeného

ustanovení je zcela v kompetenci Úřadu, který je orgánem pověřeným dozorem nad plněním povinností stanovených zákonem č. 101/2000 Sb., přičemž Úřad zmíněný názor zastává setrvale, v souladu s restriktivním přístupem k výkladu všech výjimek v § 3 odst. 6 zákona č. 101/2000 Sb. Dle odvolacího orgánu je zcela nepřijatelné a nedůvodné, aby z působnosti zákona č. 101/2000 Sb., resp. jeho základních norem, byla vyňata oblast daňových řízení, když současně zvláštní právní předpisy upravující postupy v této oblasti neupravují požadavky na zpracování osobních údajů a nezávislou kontrolu dodržování těchto pravidel natolik komplexně, aby bylo možno vyloučit aplikaci obecné normy (tj. zákona č. 101/2000 Sb.) a současně zachovat úroveň ochrany osobních údajů, kterou je Česká republika povinna na základě mezinárodních závazků zajistit. Úpravu vztahů podle zákona č. 337/1992 Sb. nelze považovat v tomto směru za dostačující pro ochranu osobních údajů daňových poplatníků, neboť tento právní předpis, obdobně jako ostatní zákony upravující činnost finančních úřadů, sice představuje právní titul pro zpracování určitých osobních údajů v rámci stanovených procesů ve smyslu § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., avšak nepřináší ucelenou úpravu pravidel pro nakládání s osobními údaji, jakožto specifickou, ústavně chráněnou kategorií informací. Účastníkem řízení dovozované zcela neselektivní podřazení celé agendy daňového řízení pod výjimku upravenou v § 3 odst. 6 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb. by dle odvolacího orgánu zcela nepochybně vedlo k nedůvodnému snížení požadované úrovně ochrany osobních údajů v České republice.

V této souvislosti odvolací orgán dále uvádí, že posouzení toho, zda lze na konkrétní případ aplikovat výjimku podle § 3 odst. 6 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., je opět v kompetenci Úřadu, který v každém případě před uplatněním svých dozorových pravomocí posuzuje (byť neformálně a v rámci dostupných podkladů), zda lze zákon č. 101/2000 Sb. aplikovat a v jakém rozsahu. Jednoznačný závěr o působnosti zákona č. 101/2000 Sb. a jejím rozsahu lze však učinit až v rámci dozorového či správního řízení vedeného Úřadem.

Obdobně nelze souhlasit s názorem účastníka řízení, že osobní údaje shromažďované a uchovávané v daňových spisech jsou ve smyslu § 3 odst. 4 zákona č. 101/2000 Sb. údaji shromážděnými nahodile a dále nezpracovávanými. Shromažďování informací, včetně osobních údajů, Finančním úřadem při vedení daňového řízení je dle odvolacího orgánu nutno jednoznačně označit za činnost systematickou. Pořizování důkazních prostředků, tedy mj. listin obsahujících osobní údaje, se děje zcela záměrně, v rámci řádného výkonu působnosti Finančního úřadu a s využitím veškerých kompetencí, které mu jsou pro plnění jeho úkolů svěřeny příslušnými právními předpisy, a je proto řádnou činností Finančního úřadu, nikoli nahodilou či příležitostnou. Veškeré osobní údaje shromážděné Finančním úřadem s využitím jeho pravomocí (tj. vědomě a záměrně) je tak nutno považovat za údaje shromážděné systematicky. Co se týče další podmínky dle § 3 odst. 4 zákona č. 101/2000 Sb., tedy že se jedná o údaje dále nezpracované, i zde je nutno názor účastníka řízení odmítnout, neboť vložení osobních údajů (které jsou obsahem listin, jakožto nosičů osobních údajů) do spisu a jejich dalším uchováním dochází k jejich zpracování ve smyslu § 4 písm. e) citovaného zákona. Ustanovení § 3 odst. 4 zákona č. 101/2000 Sb. tak dle odvolacího orgánu obvykle není možné na zpracování osobních údajů Finančním úřadem při výkonu jeho úkolů dle zvláštních zákonů použít. Posouzení aplikace tohoto ustanovení v konkrétním případě je však opět v kompetenci Úřadu a nemá žádný vliv na možnost uplatnění dozorových

pravomocí a vyžadování podkladů v rámci vymezeného předmětu kontroly. Názor Finančního úřadu tak nemůže být důvodem pro odmítnutí součinnosti, která směřuje mj. i ke zjištění míry aplikace zákona č. 101/2000 Sb.

Co se týče argumentu účastníka řízení, že požadavek inspektorky na součinnost je nezákonný z důvodu překročení předmětu a rozsahu kontroly, odvolací orgán odkazuje na vymezení předmětu kontroly v dopise inspektorky ze dne 22. srpna 2007 zn. INSPI-4759/07-1, dle kterého bude předmětem oznámené kontroly dodržování povinností stanovených zákonem č. 101/2000 Sb. Finančním úřadem, zejména povinností podle § 5 odst. 1 a § 13 tohoto zákona. Z tohoto vymezení, především z termínu „zejména“, je dle odvolacího orgánu zcela zjevné, že předmětem kontroly je plnění všech povinností stanovených citovaným zákonem. Indikované bližší zaměření na určité povinnosti je zcela v kompetenci inspektorky, která tak činí zejména na základě podnětu, který byl podkladem pro zahájení této kontroly. Z uvedeného vymezení předmětu kontroly tak nelze dovozovat jakékoli jeho omezení. Obdobně není správné ani východisko účastníka řízení, že kontrola se měla týkat pouze poplatníků kontrolovaného Finančního úřadu. Takové omezení není v uvedeném dopise zmíněno, pouze je zde obecně konstatováno, že kontrola se bude týkat zpracování osobních údajů poplatníků. Uvedená formulace tedy nevyklučuje zaměření kontroly na osobní údaje poplatníků, jejichž daňový spis je veden jinými finančními úřady, avšak některé z jejich osobních údajů jsou zpracovávány také v rámci řízení vedených Finančním úřadem.

K otázce vymezení předmětu a rozsahu kontroly odvolací orgán dále dodává, že skutečnost, zda byly k plnění některých povinností inspektorkou vyžadovány doklady či nikoli, není pro zaměření kontroly nijak podstatná, když vedení kontroly včetně rozhodování o jejím zaměření nebo dokladech, které je třeba vyžádat, je v souladu s § 33 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. zcela v kompetenci inspektorky, která dle citovaného ustanovení mj. řídí kontrolu. Inspektorka je tak oprávněna vyžadovat materiály dle průběhu kontroly či dosavadních kontrolních zjištění a dle vlastní úvahy určit, jaké otázky mají být předmětem dokazování. K otázce délky kontroly odvolací orgán uvádí, že tato je způsobena právě neposkytnutím součinnosti ze strany Finančního úřadu, která byla vyžádána již dne 18. prosince 2007, a bez níž není dle názoru inspektorky možné kontrolu řádně dokončit.

Skutečnost, že ~~██████████~~ není poplatníkem Finančního úřadu, a že požadovaná součinnost se týká spisu daňového řízení právnické osoby, také není dle odvolacího orgánu důvodem pro odmítnutí poskytnutí požadované součinnosti inspektorce. Jak bylo uvedeno již výše, informace týkající se konkrétní fyzické osoby je nutno považovat za osobní údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., přičemž jejich vložení do spisu jiného subjektu na tomto stavu nic nemění. V této souvislosti je dále nutno uvést, že zákon č. 101/2000 Sb. sice nedopadá na právnické osoby, avšak fyzickým osobám spojeným s jejich činností (např. zaměstnancům či zástupcům) ochranu poskytuje. Jestliže Finanční úřad v rámci daňového řízení vedeného s právnickou osobou shromažďuje a uchovává osobní údaje, podléhá tato jeho činnost dozorové pravomoci Úřadu bez ohledu na to, zda se jedná o osobní údaje fyzických osob spjatých s touto právnickou osobou a bez ohledu na procesní postavení těchto fyzických osob v rámci daňového řízení. Uvedené argumenty vycházejí ze smyslu ústavně garantované ochrany osobních údajů, kdy je zcela nezbytné zajistit dohled právě i nad přenášením dat v rámci

různých spisů či agend. Působnost zákona č. 101/2000 Sb. není v tomto směru vůči finančním úřadům při vedení agendy daňových řízení jakkoli omezena.

K názoru účastníka řízení, že zákon č. 101/2000 Sb. se na činnost Finančního úřadu aplikuje pouze v rozsahu § 13 tohoto zákona, odvolací orgán s ohledem na výše uvedené konstatuje, že zákon č. 337/1992 Sb. nelze považovat za zvláštní normu upravující principy a povinnosti při ochraně osobních údajů natolik vyčerpávajícím způsobem, aby bylo možné omezit aplikaci zákona č. 101/2000 Sb. pouze na § 13 tohoto zákona. Zákon č. 101/2000 Sb. se na běžnou agendu finančních úřadů aplikuje v celém svém rozsahu.

Jak bylo již výše zmíněno, v souvislosti s povinností poskytnout součinnost při kontrole Úřadu považuje odvolací orgán za zásadní, že ani případné vynětí činnosti finančních úřadů z plnění některých povinností podle § 3 odst. 6 zákona č. 101/2000 Sb., anebo aplikace § 3 odst. 3 nebo 4 tohoto zákona na některé případy, neznamená vyloučení pravomoci Úřadu zahájit a provést kontrolu kteréhokoli finančního úřadu. Možnost zahájení kontroly plnění povinností podle zákona č. 101/2000 Sb., a tedy ani povinnost součinnosti podle § 39 odst. 1 citovaného zákona, se nijak neváže na rozsah aplikace zákona č. 101/2000 Sb. Závěr o tom, že v daném případě nedochází ke zpracování osobních údajů, popř. že toto zpracování nepodléhá některým povinnostem podle zákona č. 101/2000 Sb., lze mnohdy učinit až na základě posouzení stavu právě v rámci kontroly. Tento závěr je však oprávněn učinit toliko Úřad, nikoli sám kontrolovaný subjekt a vyloučení dozorové kompetence Úřadu čistě na základě názoru kontrolovaného je tak zcela nepřijatelné. Nezákonnost kontroly tak dle odvolacího orgánu nelze spatřovat v tom, že se na předmětné zpracování či jeho část může dle názoru kontrolovaného subjektu vztahovat některá z výjimek ze zákona č. 101/2000 Sb. Kontrolou Úřadu se ostatně zjišťuje soulad nakládání s osobními údaji s požadavky dle zákona č. 101/2000 Sb., a to včetně případného excesu z výjimek z tohoto zákona.

Tyto závěry však nic nemění na výše uvedeném názoru odvolacího orgánu ohledně aplikace § 3 odst. 4 a 6 a § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. na běžnou agendu Finančního úřadu. Odvolací orgán současně nevyklučuje možnost uplatnění výjimek na některé specifické případy, kdy je však nutno tento závěr učinit právě především na základě kontrolou ověřených skutečností.

Na podporu svých závěrů odvolací orgán odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. ledna 2005 sp. zn. 2 Afs 65/2004-47, dle kterého úřad, který má pravomoc sankcionovat porušení povinnosti součinnosti (neposkytnutí požadovaných listin), musí být oprávněn posoudit i to, zda k tomuto porušení došlo, tedy včetně toho, zda součinnost nebyla vyloučena zákonem uloženou povinností mlčenlivosti, jejíž rozsah je příslušný úřad také oprávněn posoudit. Z uvedeného lze dle odvolacího orgánu dovodit, že pokud má Úřad pravomoc kontrolovat a sankcionovat porušení povinností dle zákona č. 101/2000 Sb., musí být také oprávněn posoudit, zda se tyto povinnosti na správce vztahují, a k tomu si samozřejmě musí opatřit potřebné podklady.

